

Діти

Юрій Завадський

вони не питають куди,
вони не питають, навіщо ця війна, —
кожен повинен робити,
що повинен, —

можливо, я не знаю, що таке переповнений потяг,
я не знаю, як вибивати черевиком вікно,
бо нічим дихати,
може, я не знаю, як боротися з безборонними,
бо боронитися нічим, крім власної безборонності —
чи знаю? —

— іще цілі руки насип!
іще цілі руки!
насип іще цілі руки! —
радісна дівчинка наказує мені
сипати їй пригорщі пшона,
бо голуби виїдають усе
блискавично,
крила шурхотять, тріпочуть,
разять, як фольга на сонці,
дзвенить вирване пір'я
й осідає на брук, —

стріляють у повітря
заради спокою, —
хлопчик зі сльозами на очах
вдягає наплічника з дракончиком
на пероні, —

кажуть: зайняти чергу —
займає чергу,
кажуть: у потяг —
вискакує по сходах,
як голуб, —

у брудну воду

осідає папір

і намокає широкими колами:

— де свідоцтво?

про народження свідоцтво?